

Phillips Nortvedts MINISNUTTER står som en kommentar eller et innspill til tiden – ofte med et esoterisk tilsnitt til slutt i Nyhetsdryss som Dialogos sender ut på søndagene.

Phillip Nortvedts 29 minisnutter i Nyhetsdryss for 2017

Phillips minisnutt 22.1.2017:

FRYKT: Jeg lurer på om det er noen som har bedrevet seriøs forskning på temaet frykt og militærutgifter? Og hvordan dette står i forhold til makt og maktbehov? Uansett er frykten et viktig element i forhold til den menneskelige eksistens, også når det gjelder ledelse. I den jødiske Bibel er det tale om to typer frykt. Den ene ligger dypt i vårt genetiske materiale. Det er den frykten som har hjulpet oss til overleve siden urtiden, frykten for ville dyr, osv. Den andre typen frykt er den som dreier seg om det ukjente. Dette er en frykt som oppstår når vi merker en større energi enn den vi vanligvis er vant til. Vi opplever noe som vi ikke forstår innenfor vår hverdagshorison. I enkelte tilfeller kan det være et budskap fra den åndelige verden. Det er ikke for ingenting at det heter i skriften: "Frykt ikke!" når engelen viser seg. Vi har altså å gjøre med to typer frykt; den som er gitt, som sitter i oss og har med fortiden å gjøre. Og en frykt for det som kommer imot oss fra fremtiden, noe som egentlig skulle gi oss større energi! Men det er lettere sagt enn gjort. Det kreves en stor posisjon mot å kunne stå i et slikt felt, fordi man ikke vet hva som kan komme. Det kan gå så langt at man tyr til piller og andre ting for å dempe ned inntrykkene. Redselen blir ikke til å bære. Da er vi nær angsten, som har en litt annen valør. Det finnes mange psykologiske betraktninger rundt dette gåtefulle som rører seg i menneskesinnet. Hva er så det motsatte? Først og fremst motet. Mot til å tåle sannheten. Mot til å gå mot strømmen og mot til å stå i det ukjente. Det finnes noen meget enkle øvelser som her kan være til hjelp. Den ene dreier seg om å finne en eller annen enkel setning og meditere over denne. En annen er å se tilbake på dagen for å lete etter ting som en uten videre ikke la merke til, og så komplementere med "dersom" eller "hvis ikke" osv. Kort sagt – å bevege seg litt utenfor komfortsonene i det mentale.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 29.1.2017:

GLEDE. I motsetning til frykt har vi glede. I skriften fortelles om begge. Engelen sier til Maria: "Forferdes ikke!" Dette fordi engelen er så sterk og uvant at den fremkaller frykt. Deretter: "Jeg forkynner eder en stor glede, som skal vederfares alt folket! Eder er idag en frelser født, som er Kristus." Hvordan står det til med gleden i hverdagen? Hvor kommer den fra? Vi snakket om motet som trengs for å overvinne frykten. Å ta del i gleden er like viktig. Ofte tas gleden over de små ting som en selvfølge. Men det er vesentlig å kunne fremkalle gleden uavhengig av andre. Likeledes å kunne ta del i andres glede og overskudd. Det er en stor fordel, men ikke alltid like lett. I følge Spinoza dreier det seg om en følelsesmessig

refleks i overgangen fra en mindre til en større grad av fullkommenhet. I det norrøne har vi ”gledi” som står i forhold til ”gladr”, som vi kunne si er noe skinnende blankt og vennlig. Godtar man seg selv på en inderlig måte, kan man også være mer tolerant overfor andre. Og møter man noen som er skinnende og strålende utav glede, kan det hende at man kan speile fram det beste i en selv. Vi lever i en tid hvor løgnen og det usanne har stor makt. Vi blir daglig manipulert på alle slags måter. Da kan det være godt å ha noe å sette inn imot dette, som ingen kan ta i fra deg, og som du kan kjenne igjen hos andre du treffer på din vei. Vi snakker om å opparbeide en god selvfølelse og det å oppleve at man har et meningsfullt liv. At man har en viss grad av frihet, slik at det er mulig å ta konstruktive valg, osv. En viktig ting er å kunne oppleve at man mestrer sine følelser, både på godt og vondt, at man har kontrollen over ytre påvirkninger. Da vil det følge automatisk at man blir bedre i stand til å håndtere konflikter. Glede vil jo ikke si at livet blir enklere, men at det blir mer meningsfylt. Det er ikke snakk om en fullkommen lykke, men en glede som kan være til hjelp på den livsveien man vandrer.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 19.2.2017:

RUDOLF STEINER. Det dreier seg om Irene Diet, som har gitt ut Steiners selvbiografi ”Mein Lebensgang” på nytt <http://www.ignisverlag.com/buecher/mein-lebensgang.html>. Diet har gjennomgått arkivene og funnet ut at den boken vi kjenner, som har kommet i tilsammen ni opplag, er en helt annen enn den som Steiner i sin tid skrev som en ukentlig føljetong i to år i Das Goetheanum. Det er nesten ikke til å tro, men Marie Steiner forandret i sin engstelse bokens struktur. Dersom man skal få et adekvat forhold til antroposofien, innbefattet denne selvbiografien, må man selv få et mer aktivt forhold til det som man tilegner seg. Dette er jo også nødvendig i dagens kaotiske medieverden. En nyhet er ikke lenger en nyhet. Hva som er sant og galt kan man bare ane dersom man holder tingene opp mot hverandre og bruker egen sunn dømmekraft. Det foregår en kamp der ute, enten det dreier seg om presidenter, opprustning, klimaspørsmål, bedriftshemmeligheter og varemerkebygging. Under Nürnberger-prosessen, etter den andre verdenskrig, var dette et sentralt tema: I hvilken grad var de tiltalte en del av et system, og i hvilken grad var de selv personlig ansvarlig for grusomhetene. Slike spørsmål blir vi tydeligvis aldri ferdig med. Det siste nå skal være at noen kvinner visstnok ble lurt til å bruke dødelig spray på halvbroren til Nord-Koreas diktator. For å vende tilbake til Steiner, så var noe av det siste han pekte på, at det bare trengs noen ganske få uselviske mennesker for å forandre verden. Så enkelt og så vanskelig. Muligens har han rett. Det var i alle fall ikke mange mennesker som stod bak den første og andre verdenskrig, ei heller kommunismen og nazismen. Men disse var ikke uselviske, snarere tvert imot. Derfor er det ikke merkelig at mange ser med bekymring på det som foregår på den store scenen i dagen verden.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 5.3.2017:

SJELEN. Helt opp til dags dato har de lærde strides om sjelen, og om det i hele tatt finnes noen sjel. Samtidig finnes det en enorm litteratur om hva sjelen kan være eller ikke er. I dette kaoset, tror undertegnende, at mytene kan få en ny betydning. Siden tidenes morgen har mennesket vært spaltet i det kvinnelige og det mannlige, noe som allerede i første slektledd

førte til broderdrapet. Terror, drap og krig synes ikke å ta slutt. Da er det betimelig å spørre ganske naivt om det finnes noe i menneskets sjel som kan virke forsonende og forenende på ulike mennesker, grupper og folkeslag? Finnes det indre krefter i oss som søker forening og samvirke. Rudolf Steiner snakket i sin tid om at antroposofien bare var interessert i den delen av sjelen som pekte mot det åndelige. Man kunne da bli forledet til å tro at det bare var snakk om noe indre, esoterisk. Men det var langt fra tilfelle. I tiden etter første verdenskrig lanserte Rudolf Steiner tregreningen som et svar på den nød som stridighetene hadde ført til. Sjelelige spørsmål rundt tanke, følelse og vilje ble ledet ut og forbundet direkte med brennende samfunnsspørsmål. Ved fredsforhandlingene i Versailles anbefalte Steiner at de skulle møte med tre delegasjoner: En skulle representere næringslivet, en skulle representere åndslivet og en skulle representere rettslivet. Det var en genial tanke som kunne hindret den polarisasjon som senere skulle komme. Som kjent lykkes dette ikke, selv om forslaget var kjent helt inn i de øverste maktsirkler. Målet var i det ytre å tydeliggjøre et bilde hvor sjelen fant holdepunkter for sitt indre ved å se ut i samfunnet. At den indre treenigheten også kunne oppleves ute i det ytre samfunnslivet. Slik kunne mytene fått et nytt uttrykk og blitt til virkelige holdepunkter for det moderne menneske. I stedet kom Waldorfskolene som et konkret uttrykk for denne tanken. Det var ikke snakk om pedagogikk i en snever ramme. Skolene skulle være et eksempel på selvforvaltning og fremstå som et motbilde til statlige bestemmelser og reguleringer.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 19.3.2017:

BESTSELGEREN. For noen dager siden fikk vi høre at bestselgeren i USA for tiden er en bok som omhandler partiprogrammet til Demokratene. Boken utgjør 266 sider og er skrevet av en republikansk konservativ journalist. Verket består kun av blanke sider! Hvordan er dette mulig? Har folk blitt så lei av profesjonelle kommentarer? Eller er det slik som presidenten sier at media er folkets fiende? Kan det hende at kjøperne trenger en dagbok med blanke ark, eller at de selv vil skrive partiprogrammet? Det er sikkert flere sammensatte grunner til et slikt fenomen. Det sies at for drøyt 100 år siden stod kunstneren Kandinsky overfor et lerret som var helt hvitt, og han følte angst. Han hadde ikke lenger noen tradisjon å støtte seg på, ingen ting som kunne gi ham en sikkerhet. Bare paletten og det nakne lerretet. Før dette hadde han søkt kildene sine i russisk folklore og gått i lære hos en kjent tysk kunstner som malte alle slags heroiske skildringer av myter og sagn. Men overfor sin egen sjel dugde dette ikke lenger. Så ved siden av den hvite malerduken, søkte malerne inspirasjon i barnetegninger, fremmede kulturer, gamle etniske riter og eldgamle stammesamfunn. Endog sykehusene ble oppsøkt for å se hvordan sinnslidende ytret seg. Kunstnerne frigjorde seg, men rundt 1921 kom det til et veiskille. Klee uttalte at hans "jeg" ikke kunne være objektivt, og resultatet ble at tingene stivnet inn i skjematisk uttrykk. Vi ser det hos Mondrian, Klee, Kandinsky og flere andre. Og den arven sitter vi inne med den dag i dag. Ekspertene som ikke tør å være individuelle, men følger flokken og den rådende mening. Så den blanke bestselgeren i Statene er kanskje et tegn på at noe er i ferd med å skje? Bort med de rådende konvensjonene og alt slags spill på den store scenen? Folk lengter etter nye ark å tegne på. Jegets gåte trenger vi fremdeles å forstå mer og mer. Samtidig med Klees kapitulasjon, snakket Steiner om å kunne våkne opp i den andres sjel og ånd for å nærme seg det spirituelle. Det var dette Klee "glemte", at et kunstverk først er fullendt når tilskueren iakttar maleriet. Slik at noe først blir objektivt og sant i møtet mellom to individer; kunstneren som har frembrakt verket og den som iakttar det. En sann dialog kan oppstå.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 2.4.2017:

IMAGINASJONER: I antroposofien er det mye snakk om imaginasjoner. Det er jo også et begrep som forekommer der ute i verden. Men å få tak i hva det egentlig innebærer, er ikke så lett. Men griper man fatt i dette, ser man inn i et tablå som er ufattelig. Vi omgir oss med bilder, farger og former i alle slags sammenhenger, uansett hvor vi beveger oss. Og det dreier seg om mange penger, og hvor store reklamebudsjettene egentlig er, er det vel ingen som helt har oversikten over. Går du gjennom en flyplass i dag, er det som et himmerik av nydelige farvetoner, former og lyssettinger, av alt som kan få oss til å føle velvære. Utelukkende negativt er det jo heller ikke. Undertegnede vil i alle fall ikke like en avgangshall eller hele bydeler i grått, slik vi kunne oppleve i Øst-Tyskland før muren falt. Der turistene ferdes er det som regel både rent og pent, ellers vil ikke salget fungere. Problemet er at vi får bilder servert på et fat, enten det er på den ene eller andre måten. Men når Steiner snakker om imaginasjoner handler det om å utvikle egne krefter til å skape indre bilder. Ofte blir dette mistolket slik at man tror det er noe man "får" etter å ha øvet så og så lenge. Men det noe mer man utvikler, som man er med på å skape, og det er det som er avgjørende. Ved å komme inn i et skapende felt, kan vi også bevare friheten vår. Bildene trenger seg ikke lengre på, slik at vi blir slaver av ytre påvirkninger. Rudolf Steiner peker på at i vårt høyere selv, danner det seg helt bestemte konfigurasjoner som skaper forbindelse mellom samfunnet og det enkelte menneskets idealer i tanke, følelse og vilje. Under den franske revolusjonen for over 200 år siden, var de ytre idealer med frihet, likhet og brorskap ikke nok. Det endte i et blodbad fordi den indre drivkraften ennå ikke var modnet. Lignende katastrofer har fulgt oss til dags dato. Vi skal avslutte med en enkel øvelse som Steiner angir: For å komme inn i det imaginative feltet, må man styrke tankeevnen. En tar rett og slett en eller annen kort setning eller ett ord og mediterer over dette. Enklere kan man vel knapt tenke seg en øvelse. Men å gjennomføre noe slikt, ja det er en helt annen sak.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 9.4.2017:

INSPIRASJONER. Nivået etter imaginasjoner er inspirasjoner. Det er et begrep som også benyttes "der ute". Å være inspirert, eller enda bedre, bli inspirert, er noe alle lengter etter. Men hvordan dette skjer, er ikke så enkelt å forstå. I antroposofisk forstand er det som alt annet, snakk om en øvelsesvei. Og det er vanskeligere enn å arbeide med imaginasjoner. Kort fortalt dreier det seg om å slukke ut alle imaginasjonsbilder. Å skape et tomrom hvor noe annet kan komme inn. I inspirasjonsfeltet er vi inne i det som er mer lydbasert. Det oppleves gjennom "hørsel" i motsetning til imaginasjoner, som virker som indre bilder, hvor øyet er hovedorganet. I forbindelse med det å høre, regner vi fire nivåer: Høre for å forstå, høre for å begripe sammenhenger, lytte for å komme inn i det som har med følelser og engasjement å gjøre, og endelig å lytte seg inn i det som er – hvor intensjonene ligger. Med andre ord er vi her på vei inn i noe vesensaktig på en relativt klar og enkel måte. Imaginasjonene er ofte knyttet til fortiden, vi danner bildene ut fra erindringer. Inspirasjonen er mer her og nå. Hvordan kan jeg være tilstede i det som min nabo, kollega eller venn forteller meg. Imaginasjoner er med andre ord mer individuelt, mens det inspirative ligger mer i det sosiale, noe som kan komme til og oppstå mellom to mennesker. Det innebærer at det må skapes et mellomrom for hver gang hvor dette kan skje. Det sies jo endog i skriften at "hvor to eller tre er samlet i mitt navn, der er jeg midt iblandt dem" (Matt 18:20). Esoterisk er det også snakk om at det talte ordet, fra munn til øre, at det er et viktig element. I dette ser vi ganske enkelt

forbindelser mellom det hverdagslige og de aller dypeste ting. Hverdagen kan være vår læremester dersom vi er oppmerksomme nok.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 23.4.2017:

INTUISJONER. Etter imaginasjoner og inspirasjoner, er vi kommet til de såkalte intuisjoner. Selv om man av og til snakker om intuisjoner, er ikke dette så vanlig som imaginasjoner og inspirasjoner. Men det tales om å følge magefølelsen, eller at den såkalte kjemien må være er tilstede. Det handler da ikke bare om at alt klaffer, men også om å vokse sammen, at det skjer en forandring mellom to eller flere mennesker utfra handlinger man «er ledet til». Ingen virkelige store oppfinnelser er mulig uten intuisjon. Bevisst eller ubevisst vet man plutselig «hva man skal gjøre». Man er inspirert av tidsånden, av en arche (som i vår tid er Mikael). Samtidig dreier det seg om hardt arbeide. Tenk bare på Thomas Edison og lyspæren. Man må være forberedt og «klar» når inspirasjonen inntreffer. Noe lignende er tilfelle dersom man vil gå øvelsesveien: Øve, øve og atter øve. Å gjenta og gjenta. Det er veien inn i den intuitive verden. Det er derfor Rudolf Steiner er så «taus» rundt det intuitive. Det må rett og slett oppleves av hvert individ. Men selve virkningen kommer som regel når man er i stand til å handle innenfor et fellesskap. Så får vi oppsummere i all enkelthet: I imaginasjonen utvikler vi bilder ved å *se* tilbake. Her kan vi finne vårt moralske ståsted – gjennom de verdier som man bærer med seg fra fortiden og mer eller mindre bevisst er tilstede. Når vi er intenst til stede i nuet, kan vi *lytte* oss inn bak ordene og det som skjer. Bli grepet. I intuisjonen er vi inne i et handlende felt, der våkner *viljen* i oss til fremtidsgjerninger. I imaginasjonen har vi den personlige friheten som forbinder oss med kulturlivet og et åndsvirke. Inspirasjonene fører oss inn i det sosiale livet, der er vi alle på likefot. Gjennom intuisjonen får det som vi gjør konsekvenser for andre. Ved disse øvelsene kan vi samtidig oppleve å stå midt inne i tidens dobbeltstrøm. Vi ser hvordan imaginasjoner, inspirasjoner og intuisjoner fører oss i begge retninger av tidens dynamikk.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 30.4.2017:

FORTID-NUTID-FREMTID. Hva er egentlig fortid, og hvordan står fortiden i forhold til nutiden? I en tid hvor kaoset råder mer og mer, er det ingen tvil om at vi trenger røtter, noe som gi oss holdepunkter, ståsteder som vi kan forbinde oss med. Familien, bondesamfunnet og naturen var sterke fundamentet for våre forfedre. Samtidig har vi glemt at det til alle tider har funnet mysterier og innviede som har lagt sterke føringer på samfunnet og dets utvikling. Vi tror at alt som fant sted før renessansen, stort sett var religiøs overtro. Dette er ikke bare et uttrykk for arroganse, men også at vi mangler begreper for å forstå våre aner. Ved den moderne tids begynnelse rundt 1899, stod man rådvill. Ingen tradisjon kunne bære videre. Maleren Kandinsky skildrer hvordan han fikk en sjelelig angst over å stå overfor det hvite lerretet, han kunne verken skape utfra tradisjoner eller arv. Kun hans egen sjel var gjeldende, som en stor hvit flate! Uten fortid og fremtid går det ikke for oss mennesker. Først da kan vi leve i nuet. Det er det 20. århundres store tragedie at nazistene stjal fortiden – og kommunistene ranet fremtiden. Det kreves nå at det etableres en spirituell forbindelse av mennesket, for å erobre tilbake den fortiden som vi er en del av, så vel som å hente ned impulser og danne visjoner av det som ligger foran oss. For eksempel arbeider en gruppe med

antroposofier med de gamle tyske mysteriestedene rundt Paderborn. Det er overraskende å se at disse kultiske stedene kan lære oss noe den dag i dag! Her hjemme har vi en gruppe som arbeider med de nordiske mysterier. I disse tilbakeblikkene ligger en lengsel etter noe dypere fundamentalt. Endog de revolusjonære kunstnerne for 100 år siden hadde slike lengsler. I Bauhaus snakket man om mestere. Det var nok mest myntet på de byggmestere som anla middelalderens katedraler. Men innerst inne er det et spørsmål om spirituelle mestere, finnes de blant oss i dag? Rudolf Steiner har skildret noe rundt dette. Dog betonte han at det i vår tid kommer an på en klar, selvstendig tenkning og dømmekraft. Disse evnene er vår sikreste kilde til å nå inn i fortiden og fremtiden for å kunne handle spirituelt i nuet.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 7.5.2017:

FREMTID. Hva er egentlig fremtid, kan vi vite noe som helst om det som kommer til å skje? De siste 500 årene har man på ulike måter forsøkt å få et forhold både til fortid og fremtid. Da mennesket våknet til en gryende individuell frihet under renessansen, begynte man på den ene siden å skue bakover til den greske kultur, og man fikk vyer for fremtiden, for eks det nye Atlantis. Når det gjelder fenomenet tiden, er vi mennesker fortsatt som babyer å regne; ganske uvitende. Ikke en gang den nærmeste timen har vi egentlig den ringeste anelse om. En hjemlig filosof, Hans Kolstad, har på en pedagogisk måte gjennomplivet Rudolf Steiners begreper om tidens dobbeltstrøm i en bok kalt *Filosofiens gåter og antroposofiens bidrag til svar* (Antropos 2013). Oddvar Granly har også skrevet om den http://libra.antropos.no/OG_Den_gaatfulle_tiden.html gåtefulle tiden i *Libra*. Alt vi gjør og ikke gjør står inne i disse tidsstrømmene. Det har også med makt og kontroll å gjøre. Som de store katastrofene menneskeheten måtte oppleve i det tyvende århundre, hvor Tyskland ville manipulere fortiden, og Russland ta kontroll over fremtiden. Undertegnede vil gjerne stille spørsmålet om vår tids gigantiske militæroppustninger skyldes det tredje feltet, at man lever i nåtiden på en kunstig måte. Det gjelder å sikre seg, man har verken tillit til fortiden eller fremtiden. Egentlig en logisk følge av det man har vært igjennom. Så spør det om det er mulig å oppnå tillit og håp for fremtiden uten en spirituell forståelse og metodikk? I den forbindelse pekte Steiner på hva som skjer om natten i et kjent foredrag fra 1918. Om natten hjelper engelen oss med å danne fremtidsbilder; og på tre ganske bestemte områder: i det sosiale, i det personlige og i en total fri religiøsitet. Av dette kan det følge en kultur hvor tilliten mellom mennesker vil være den bærende kraften. Men den frie fremtiden kommer ikke av seg selv. Antroposofiens grunnlegger peker i det samme foredraget på at vi trenger noen minutter hver dag til indre kontemplasjon og fordypelse for å kunne stå i et forhold til den spirituelle verden. Andre enkle grep er tilbakeblikk-øvelsen, hva man har opplevd og hva man IKKE gjorde/erfarte i løpet av dagen! Da begynner man å få en svak anelse over hvilke energier som er virksomme i tidsstrømmen.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 14.5.2017:

SPØRSMÅL OG SVAR. Nylig opplevde jeg en erfaren antroposof som var bedrøvet over at det ikke fantes spørsmål i det miljøet han befant seg. Han mente at det ikke var noen nysgjerrighet tilstede blant menneskene. En dikter skrev for noe år siden at vi dør så langsomt at vi tror vi lever. Selv i motgang kan det være vanskelig å finne de rette spørsmålene, som: hvordan kom jeg opp i dette uføre, og hva kan jeg gjøre med det? Og det er mer komplisert

når det dreier seg om et helt miljø. Det er hyggelig med ros, men man lærer egentlig mer av kritiske røster. Da blir man nødt til å tenke over om innvendingene har noe for seg. Det gjelder å stille gode, vennligsinnede spørsmål. For strømmer det ikke en indre varme ut fra spørsmålene, blir det raskt brudd i kommunikasjonen. Kanskje resulterer det i full krig og et livslangt uvennskap. Ingen liker å ble refset, men det finnes en meget enkel løsning når det dreier seg om kollegaer og samarbeidspartnere. Man inngår rett og slett en «avtale»; at man har lov til å si fra overfor hverandre. Eller enda bedre, man etterspør kommentarer og råd. Og tar imot uten å gå i forsvar. I dag heter det evaluering, oppsummering og tilbakeblikk. Gjøres det på rett måte, er det til god hjelp når det gjelder å danne et fellesskap, og det kan bidra til å skape trygghet. Det betyr ikke at man skal være like. Selskapet Nokia i Finland som plutselig blomstret opp innenfor mobilteknologi, var i sin tid helt bevisst på å sette sammen helt forskjellige mennesker i arbeidsgrupper. Det var spenningen mellom disse som skapte dynamikken. Det samme gjaldt for Rudolf Steiner da han dannet det første styret i Antroposofisk Selskap. Å være interessert i hverandre og stille dynamiske spørsmål, bringer verden fremover. Så her dreier det seg om hvordan vi håndterer at vi er forskjellige, enten det gjelder spenningen mellom to mennesker eller mellom øst og vest i verden.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 21.5.2017:

FRØ I FREMTID: Det har blitt utgitt en bok av Johannes Kiersch om Den frie høyskole for åndsvitenskap og dens esoteriske grunnlag. Det er stoff som trengs leses om igjen og om igjen. Sammen med en nytgivelse av Rudolf Steiners "Mein Lebensgang" ved Irene Diet, danner disse et godt grunnlag for å kunne ane hva det dreier seg om. I den nye esoterikken handler det hele tiden om det sosiale. Særlig kommer det til uttrykk når teosofene finner den nye verdenslæreren. Steiners "svar" på dette er mangesidig. For det første får vi høre om den eteriske Kristus i det 20. århundre. For det andre forsøker han å danne en forening for teosofisk "art og kunst". Den skulle ha flere avdelinger med oppgave å synliggjøre de ulike kunstarter, syv-åtte til sammen. Til hver avdeling blir det utpekt en leder, en ganske bestemt personlighet. Det er bemerkelsesverdig hvor stort ansvar den enkelte blir tillagt. Samtidig holder Rudolf Steiner seg selv tilbake, i det han påpeker at han bare er en "igangsetter", og det at det hele er impulsert av den største kristne innviende, Christian Rozenkreuz. Så stopper forsøket, før det kommer ordentlig i gang. Det beror på menneskelig svikt, en av lederne greide ikke å holde de private interessene unna. En annen sak er at det heller ikke ble gitt så mange konkrete anvisninger. I kunsten skulle den totale friheten råde. Helt det motsatte av en slags verdenslærer! Gjennom årene lanseres en rekke initiativer, men om igjen og om igjen strander det på at vi mennesker er for selviske. Tiden var ennå ikke moden. Og i dag kan vi spørre; hvor meget som har egentlig skjedd på disse 100 årene. Grunnen til at Steiner overhodet kunne holde ut, var nok at han ved flere anledninger uttalte at det som ble forsøkt, ville være "frø for fremtiden". Så får det være en trøst både når en selv ikke strekker til og andre som heller ikke klarer det som man håpet på.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 28.5.2017:

KRONIKKEN. I antroposofien kan man høre om noe som heter Akashakronikken. Som så meget annet er det ikke umiddelbart lett å forstå. Det dreier seg om at hele verdenshistorien,

egentlig hele verdensutviklingen, er lagret som i en slags "film". En film som man ut fra meget kompliserte forutsetninger kan få tilgang til. Nå har vel de fleste en eller flere ganger i livet opplevd noe fra fortiden som plutselig blir meget levende. Om dette har noe med denne Akashakronikken å gjøre, vet ikke undertegnede. Men underlig er det at man etter 50 år plutselig kan treffe mennesker og oppleve at kjemien er tilstede. Som om man nettopp hadde sett hverandre. Man skulle tro at en eller annen energi var blitt lagret, og som nå ubevisst hentes frem. Ja, at den endog er videreutviklet i mellomtiden. Så hvorfor skulle det ikke også finnes en slik verdenskronikk, en slags verdensfilm hvor tingene blir ordnet og brakt videre med nye ark? Hverdagen er jo stappfull av alle slags tekniske bilder og historier. I Akashakronikken er det vel i beste fall snakk om en stille strøm som man mer eller mindre kan få tilgang til ut fra hvilke omstendigheter man befinner seg i. Steiner snakker om at fra det 20. århundre er Kristus karmas herre. Så vidt jeg har forstått er det her ikke bare snakk om en skuen, men en kraft som en kan merke mellom mennesker som har havnet i en vanskelig situasjon. Forutsetningen er selvsagt at man selv må forsøke å bidra med en holdning som i alle fall ikke er avvisende i utgangspunktet. Det er mange fascinerende historier og eksempler på hvilke undre som da kan skje.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 11.6.2017:

DIALOGOS. Så har vi atter et årsmøte bak oss i Dialogos. Undertegnede opplevde det som det mest interessante vi har hatt. Vi hadde gjester som fortalte om livet og impulsene på Vidaråsen (Ruben) og Solborg (Steffi). Maken til energi og innsikt i sosiale prosesser skal man lete lenge etter. Det inngir håp – ikke bare for Camphill, men også for menneskets sosiale fremtid overhodet. Det finnes nå en "fersk" dokumentasjon over livet i landsbyene – en bok skrevet av Christian Egge, hvor en rekke personer er intervjuet og aktuelle spørsmålsstillinger er drøftet. Når det gjelder Dialogos selv, er vi hele tiden i et spørrende modus med de beskjedne ressursene som vi har. Vi får stadig meget gode tilbakemeldinger, men det er ikke nok når en del av bidragene uteblir. Vi er helt avhengig av at du som leser og mottar av Dialogos sine tjenester, også yter en skjerv. Ikke minst har du mulighet til legge noe ekstra i kassen. Kanskje som en liten eller større fast innbetaling i måneden. Det avgjørende er om vi tror det er nødvendig og viktig med et organ som Dialogos, som bidrar til å synliggjøre mangfoldet og vise en større helhet innen den antroposofiske bevegelsen. Blant annet er vi stolte av den nye nettsiden til Dialogos, som gir dokumentasjon og viser bredt utover. Og Årsrevyen, som nå ligger på nett, og synliggjør det bildet media presenterer av bevegelsen i offentligheten. Dialogos trenger deg og din støtte – vær med og bidra til at dette kan fortsette. Vårt kontonummer i Cultura Bank er 1254.05.58327.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 18.6.2017:

ARKTIS. Undertegnede var nylig på et seminar om Arktis. Sne og ismelting er som vi alle vet i rask forvandling. Samtidig er det usedvanlig komplekse bilder. Man må hele tiden avgrense hva man ønsker å undersøke. Bare en så enkel ting som å registrere hva som egentlig skjer, er svært utfordrende og krevende. Hva skal man se etter? Det gjelder dyreliv, vind og havstrømmer, permafrosten, naturforekomster og også befolkningsgrunnlaget. I nordområdene finnes over 20 forskjellige urbefolkninger, og samene er bare en av dem. Slik

sett blir denne store kompleksiteten et bilde på livet selv. Blant annet at man må forske på det som man ikke vet, det gjelder både det man ikke vet om fortiden og det man ikke vet om fremtiden! I den forbindelse falt tankene mine på Otto Scharmer og hans mye omtalte teori U. For å leve i nuet, trenger man å sanse alt som skjer. Og for å få et forhold til fortiden, må vi vende blikket mot det kommende ukjente; men for å klare det, må vi være åpne i tanker, følelser og vilje – for å kunne ta imot og forholde oss til det som kommer oss i møte. Med en slik åpen holdning kan samarbeid og samvirke bli så uendelig mye sterkere og bedre. Det mellomstatlige organet Arktisk Råd er et godt eksempel på at dette lar seg gjøre. Den spørrende attityden til ekspertisen på dette seminaret, var rett og slett imponerende. Så er det å håpe at flere etter hvert kommer frem til en forståelse av Steiners begreper om tidens dobbeltstrøm. Det gjenstår å se.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 25.6.2017:

EN STOR A. Undertegnede ble for en stund inspirert av en eurytmist som meget begeistret viste en stor A. Denne enkle gesten har vært en stor energikilde gjennom flere år. Kan det være at man har kommet til selve uropphavet for den menneskelige eksistens? Hva er bokstaver og hva er lyder? Og hva kan man ikke forårsake med å sette en h foran og en t bak (hat). Eller bedre; gl før og d etter: Glad! Det merkelige er at slike ting er blitt mer symboler de siste årene. Språket vårt er i ferd med å dø ut. Internett har frembrakt en kommunikasjonsform hvor alle nyanser, alle toner og valører er borte. Derfor er det mer og mer vanlig å avslutte mailer og annet med alle slags smilefjes og emojis, for å vise at man er vennligsinnet. George Orwell beskriver en tilstand i boken 1984. Staten har frembrakt et nytt maktsprog. Her er det ja, ja og nei, nei som gjelder: Enten er du for og adlyder, eller så er du imot. Dessverre er det slik at vi mangler begreper for tidens store utfordringer. Verken nyskapende tanker eller nye grep ble tatt i bruk ved Berlinmurens fall, så vel som under finanskrisen i 2008. Enda er det gått rundt 10-20-30 år! Eller hvordan man kan forstå den moderne terrorismen? Vi har mer informasjon enn noensinne, men å "velge" ut det vesentlige er blitt mer og mer vanskelig, og det aller siste er sogar falske nyheter. Derfor vil det talte ordet bli mer og mer viktig, det som går fra munn til øre. Det er ikke bare noe som bør pleies innenfor det esoteriske. Eller som Rudolf Steiner sa til lærerne etter flere års skoledrift. Det viktigste er ikke *hva* du sier, men *hvordan* du sier det. Jeg begynte med lyden A, så da kan det passe med å avslutte med et par konsonanter: Er du sliten eller nedfor; prøv med en B, L eller M, gjerne i kombinasjoner. Det kan gjøre virkninger som du knapt kan ane.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 6.8.2017:

DRAMA: Den 6. august 1945 falt den første atombomben over Hiroshima. Den frembrakte en enorm grå sopp av lys. Altså et ytre lys fylt av skrekk og fordervelse. Det er noen som mener at denne dagen er den samme som den såkalte Kristi forklarelsesdag for drøyt 2000 år siden. Kristus tok tre av sine nærmeste disipler opp på fjellet Tabor. Der åpenbarte han seg i et veldig lys, som de knapt maktet å oppleve, og han ba dem om å holde helt tett om dette. Det merkelig er at Tabor var et av de mest strategiske steder i oldtiden, alle karavaner mellom Østen og Vesten måtte passere gjennom et pass like ved. Så kan en spørre om fortiden møter fremtiden, ikke bare som en ødeleggende grå atombombesopp, men som et lys som mer og

mer vil nærme seg – ikke bare de tre første disiplene men alle mennesker. Da snakker vi tydeligvis om et indre lys som tusenvis har berettet om ut fra nær døden opplevelser i det tyvende århundre. I det hele tatt kan man lure på om det ytre drama vi er vitne til i dag, også har en indre side. Et drama som foregår både i den enkelte, så vel som i sosiale sammenhenger. Det var i alle fall det første Rudolf Steiner var opptatt av da det første Antroposofiske Selskapet ble dannet i 1912. I de såkalte mysteriedramaene beskriver han hva som skjer mellom mennesker som går en erkjennelsesvei. Dramaene består av fire spill som kan være ganske vanskelig tilgjengelig. Det er første gang i verdenshistorien at gjentatte jordeliv blir trukket inn som bakteppe for et drama som finner sted mellom guder og mennesker, hvor det vel og merke er menneskene som står i fokus. Her skal vi avrunde med at de i Järna i Sverige i 7 år på rad har fremført ulike sider av disse spillene. Og de planlegger noe også for neste sommer.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 27.8.2017:

VIPPA. Steineruka nærmer seg, og noen av arrangementene skal finne sted på den såkalte Vippa. Som kjent er det et gammelt lagerlokale noen hundre meter unna danskebåten, og stedet har på kort tid blitt det mest trendige i Oslo, helt inntil sjøkanten. I annen etasje er det et avskjermet lokale hvor Ib Kondrups 90-årsdag ble markert med en rekke betraktninger rundt Helios og hans innsats der. Det er – var – fascinerende å oppleve hvordan impulsen til Helios som i sin tid fant sted i det nære, intime, nå står inne i en totalt annen setting i de mest sentrale byrom! Her skal bare kort nevnes Markedshallen på Grünerløkka, Kolonihagene, Geitmyra på Sagene, og det omtalte Vippa hvor det skal anlegges grønn hage på taket. Og videre ut på landet hvor Rema nå har inngått kontrakt med Fokhol. Og midt oppe i alt dette ser vi en rekke jubileer i 2017; Kristensamfunnet, Cultura, Steinerskoleforbundet m fl. Det virker som om dette året er et av de mest intense på lenge. Derfor er det ekstra gledelig at man kan se tendenser til nydannelser og forvandlinger på en rekke områder, endog helt inn i de meditative rom. Men det medfører også at utfordringene ligger like rundt hjørnet. Så vel møtt til Steineruka og alle aktivitetene som vil foregå i løpet av september.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 3.9.2017:

MEDGANG. Når det i dag arbeides med visjoner og strategier i samfunnet, benyttes ofte en modell som bruker følgende spørsmål: Hva vil du? Hva er utfordringene? Hva trenger du for å mestre dette? Og endelig; Hvordan vet du at du er kommet til målet? Vi har nevnt dette tidligere, men det trengs stadig å gjentas for å komme inn i gode arbeidsvaner. Vi lever i dag i en Mikaelstid, og da er det særlig det rommet som kan oppstå mellom menneskene, som er avgjørende. Det som kan skje mellom to mennesker. Dess mer uselvvisk en setting er, desto større virkning kan det få. Det innebærer også en forberedelsesfase, et slags vorspiel. Deretter selve møtet, eller treffet. Lykkes man, vil det komme ettervirkninger, på den ene eller andre måte. I et parforhold kan det endog dreie seg om en baby! Men man vil også møte utfordringer, motstand som kan føre til resignasjon. Undersøkelser viser at de som lykkes, er de som ikke har gitt opp. Er man inne på et riktig spor, kan man være sikker på at det vil oppstå vanskeligheter. Det er et paradoks som man må leve med. For å overleve og komme videre, er det viktig å se en sak fra forskjellige synsvinkler, og forstå hva opponenter egentlig

mener. Det betyr å kunne tolerere og holde ut andre meninger enn dem man selv har. I det offentlige rommet har man kommet et stykke på vei når det gjelder dette. Man har oppdaget nødvendigheten av samarbeid på tvers av faggrensene, for å kunne se helheten i detaljene. Da er man samtidig på vei mot den sanne empatien. Den vil mer og mer kjennetegne Mikaeltiden som vi lever i, og i de neste 70 årene. Det er en bevegelse som starter i hvert enkelt menneskes indre, og som brer seg ut og blir til krefter der hvor mennesker møtes. Da er vi tilbake til utgangspunktet. Målet er når du ser virkningene hos dine medmennesker. Da kan fremtidsimpulsene utspille seg. Men vær oppmerksom, for de spirituelle impulser er ikke påtrengende, du må være lyttende for å legge merke til dem. Slik må det være, fordi vi trenger frihetsfeltet. Det er våre egne frie valg som må være utgangspunktet. Da gjelder det ikke å være okkupert av andre krefter. Eller slik det står i skriften; ”Våk og be”.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 10.9.2017:

SKRIFTEN. Kan det skrevne ord si oss noe i dag? Har de gamle fortellingene, legendene, mytene, sagnene og eventyrene noe å fortelle oss i vår rasjonelle hverdag? Nettet har i alle fall forstått noe, idet Games of Thrones, Harry Potter og mye annet har blitt megastore hendelser – i et kosmos av tørre vitenskapelige fakta. Det sies at millioner av mennesker lever i to verdener; den ene i hverdagens arbeid, den andre i fritiden hvor de hengir seg til en fiktiv drømmeverden. Det blir en slags spaltning av tilværelsen. Har vi glemt, mistet forståelsen av hvor vi kommer fra? Blir ”tilbake til røttene” bare en floskel? Finnes det overhodet en fortid som har noen realitet? Dersom svaret blir nei, hvor skal vi da finne identitet og tilhørighet? Faktum er at det finnes en esoterisk, åndelig lovmessighet, hvor det heter at dersom man vil komme med noe nytt i verden, må man knytte an til det som eksisterer, som har vært. En plante kan ikke vokse uten rot eller jordsmonn. Makter vi å komme inn til dypere eksistensielle spørsmål og verdier, vil de gamle skriftene kunne få en uant betydning. Det er i et slikt lys man må se Rudolf Steiners omfattende foredragsrekker over Evangeliene i den første fasen av antroposofien. Der viser han blant annet til hvordan Markus, Lukas, Matteus og Johannes peker hen på fire forskjellige sider ved Kristi virksomhet. Kanskje danner disse foredragsrekkene det nødvendige grunnlaget for Steiners henvisning til fremkomsten av den eteriske Kristus i vår tid. Fortiden har vi på en måte fått gitt, men vi må selv bevisstgjøre den for å kunne stå sterkt i nutiden og fange opp signalene som kommer fra fremtiden. Slik er tilværelsen, på den ene siden sliter og strever vi med noe som har med fortiden å gjøre, på den andre siden kan noe nytt kan komme oss i møte og snu opp ned på alt. Rudolf Steiner taler sågar om åpenbaringer. Hva dette er, kan man bare undre seg over. Vi får trøste oss med at åpenbaringsens søster er natten. De fleste har jo opplevd at søvnen kan hjelpe til å løse både det ene og andre og bringe med seg en ”ny giv”.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 1.10.2017:

STEINERUKEN. Allerede åpningsdagen søndag var en knallopplivelse på Vippra. Dag Blakkisrud ønsket velkommen, og pekte på at det er rundt 25 millioner mennesker i verden som på en eller annen måte står i forbindelse med antroposofiske virksomheter. Den store susen gjorde elever fra ulike skoler som spilte med suveren sikkerhet midt i den store mathallen, og det var flere enn de mange foreldrene som ble rørt og imponert. Og hvilken

glede var det ikke å få med seg friske grønnsaker rett fra gården, samt produkter fra Camphill og andre. De forskjellige virksomhetene hadde sin standplass midt i hallen, og de mange miniforedragene i konferanserommet passet godt inn. Blant annet holdt banksjefen i Cultura et glimrende kåseri rundt samfunns spørsmål; om økologi og økonomi, og han pekte på hvordan vi bruker makt overfor naturen – en tradisjon som stammer fra Francis Bacon (1561-1625). Videre brakte han noen interessante sitater rundt Rudolf Steiner og tregreningen. Dette hadde fortjent et større publikum. Et annet høyepunkt i løpet av uken var Petter Normann Waages foredrag over André Bjerke. Det er nesten ufattelig å høre hvordan denne dikteren i følge med sin gode venn Karl Brodersen kjempet for å stå i antroposofien. Det er ganske lite påaktet, da Bjerke jo var en mester i selvironi, noe Waage fikk frem på en genial måte. Plassen her rekker ikke til å omtale alt, men innslaget om medisin var viktig, da det også omhandlet Vidarklinikken og broderlandet vårt. Vi runder av med to andre elevhappeninger denne uken. Steinerskolen på Hovseter feiret sine 90 år med fullsatt sal, og på Nordstrandskolen var det en grandios Mikaelifest på selveste 29. september. De mange evenementene gjør et dypt inntrykk og gir håp om at det spirituelle kan leve videre. Når hele denne oppløftende uken blir avsluttet med et fellesarrangement mellom Antroposofisk Selskap og Kristensamfunnet, har vi voksne også bidratt med vårt. En stor takk til alle aktører, og en spesiell takk til Tinken Laurantzson som representerte selskapet og har vært primus motor og koordinator for det hele. Vi håper og tror at Steineruken er kommet for å bli.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 8.10.2017:

REPRISE. Vi lever i en tid hvor man helst ikke skal gjenta, men haste videre til stadig noe nytt. Så nu går vi litt mot strømmen og tar et tema som vi har behandlet før. Men denne gangen i et litt videre perspektiv. Det dreier seg om biøvelsene gitt av Rudolf Steiner <https://no.wikipedia.org/wiki/Biøvelsene>. Den første øvelsen handler om tenkningen. Du tar en eller annen gjenstand og memorerer over denne ca 5 minutter hver eneste dag i fire uker. Hvordan ser tingen ut; i hvilken sammenheng fungerer den; hva slags følelser er knyttet til den, osv. I den heldige øyeblikk kan du merke at det oppstår et slags tankelegeme som ruller og går. I den neste øvelsen ligger viljen gjemt. Her skal du utføre en eller flere ubetydelige handlinger til et bestemt tidspunkt hver eneste dag. Mens du øver oppfordres du samtidig til å bli bevisst tidsstrømmen som du står inne i. Da er det ikke lenger bare øvelsene som gjelder, men hva som skjer innenfor kroppens eteriske livsstrømmer. I tankeøvelsen vil man kunne nærme seg de bølgende og svingende eterkreftene. Prøv å oppleve den strømmende følelsen fra pannen, over hodet og ned mot ryggmargen. I viljeshandlingen er det opplevelsen av handlekraft og energi som kan bevege seg fra hodet og ned mot hjertet, som flyter inn i hele den øvre del av kroppen. Effekten av dette siste vil kunne føre til at du får et bedre forhold til tiden, endog den som kommer deg i møte fra fremtiden. Å bevisst forholde seg både til den kronologiske tiden, som løper av gårde og av grekerne kalt kronos, og tiden som har å gjøre med utviklingen av den indre kvalitet, som grekerne kalte kairos. Vi får avrunde her og henvise til at det finnes ytterligere fire biøvelser, og se om det også blir plass til dem etter hvert.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 15.10.2017:

SMALL TALK. Undertegnede befant seg nylig på et miniseminar ved Institutt for forsvarsstudier. I forkant ble det servert deilig frokost, men det hjalp lite på den trykkede

stemningen i rommet. De gravalvorlige ekspertene spiste i taushet i påvente av foredragene de skulle holde. Så skjedde det noe, plutselig oppsto en livlig samtale om alt fra forskjellige sittestillinger på landsbygden i Kenya, til egen helse, samfunnsforholdene i Latin-Amerika og hjemlige private innkjøp av veteranfly fra den 2. verdenskrig! Den forløsende replikken var: «Det er jammen godt å ha en sofa å sitte i!» Vi som var tilstede satt i sofaer og lenestoler. En annen gang pågikk et intervju med toppsjefen for et av de største konsernene i Norge. Han våknet opp etter følgende kommentar: «Det er vel viktig å ha det gøy i en stressende hverdag?» Fra da av var han ustoppelig i sitt engasjement om en rekke spørsmål. Om slik små replikker kan bidra til fred på jorden, er vel usikkert, men de kan føre til en forløsning og omdreining i en gitt situasjon. Men vær forsiktig med komma, kolon og apostrofer. Vi kjenner alle til eksemplet: «Skyt ham ikke, vent til jeg kommer!» Som gjennom kommas unøyaktighet ble til: «Skyt ham, ikke vent til jeg kommer.» Slik kan det også gå i en stressende hverdag, eller hvis man ønsker å manipulere. Det er fort gjort at misforståelser oppstår. Da er det godt å vite at motparten har sans for humor eller selvironi. Det kan skape trygghet selv i vanskelige situasjoner. I så måte vil jeg nevne den kommende biografien om André Bjerke, forfattet av Peter Normann Waage (utgis i slutten av januar). Her får vi oppleve hvordan Bjerke skriver om de mest vitale ting på en måte ingen andre gjør. En forsmak av dette fikk vi på Litteraturhuset under Steineruka. Også i festskriftet til Karl M. Brodersen, utgitt i anledning av hans 80-årsdag i 1997, kan vi lese Bjerkes fabelaktige fortelling om vennen. Så hvorfor ikke friske opp med litt nylesning av festskriftet i anledning 100-årsdagen for Brodersens fødsel nå i oktober. Det anbefales på det sterkeste!

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 12.11.2017:

2000. Narvesen ved siden av Nationalteatret påstår at de har 2000 tidsskrifter i hyllene. Det dreier seg om all verdens ting: Astronomi, historie, trening, velvære, ledelse, motorsport, interiører og gardiner, sport, nyheter, fjellklatring og uteliv, samfunn, filosofi, psykologi, osv, osv. Og i mange slags språkdrakter; fransk, tysk, engelsk.... Midt blant disse ser vi Libra, et lite blad som klart skiller seg ut fra alle de andre. Her står mennesket i sentrum, ikke alle slags hobbyer og spesialinteresser. I alle år har dette beskjedne tidsskriftet <http://libra.antropos.no> holdt stand med et imponerende spenn av tematikker. Og ser vi på den antroposofiske litteraturen som sådan, er den på ingen måte beskjeden. Steiner hadde i sin tid et privat bibliotek på ca 10 000 bøker, håndplukkede eksemplarer fra fjern og nær. 700 av disse dreide seg om religiøse spørsmål. I arkivet til Steiner <http://www.rudolf-steiner.com/archiv/archivalien> kan man se bøkene han har gjennomarbeidet med understrekninger og kommentarer. Hans klarsyn bygget tydeligvis ikke bare på åpenbaringer, men på svært grundige studier fra bunnen av. Når det gjelder Steiners eget verk, består Nachlass i dag av ca 360 bøker som omfatter rundt 95 000 sider. Og 50 nye utgivelser skal publiseres frem til 2023-24. Om noen tror at arbeidet da er avsluttet, er det en sannhet med modifikasjoner. Blant annet er kronologien i dette veldige verket ikke helt avklart. I sin tid var det to medarbeidere ved Nachlass, Werner Teichert (1900-1955) og C.S. Picht (1887-1954), som ønsket et skarpt skille mellom Steiners bøker og skriftlige verker på den ene siden, og foredragene og det muntlige på den andre siden. Mens Ehrenfried Pfeiffer, som fikk sterkt innpass hos Marie Steiner, hadde et annet syn. Han ville dele Steiners verk inn i 14 forskjellige kategorier. Han sluttet seg dog ikke til Nachlass og reiste til Amerika og døde i 1961. Til syvende og sist er det egentlig opp til oss selv hvordan vi vil lese Steiner, og hvordan vi forholder oss til ham – helt inn i det personlige. Det kan være anvisninger på øvelser, skolering, informasjon, eller en dypere forståelse av det ene eller det andre.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 19.11.2017:

DUALISMEN. På tross av at vi gjennom alle kulturer har hatt et tredelt verdensbilde, lever vi sterkt i dualismen. Dette tredelte verdensbildet ble egentlig forsterket gjennom kristendommens fremkomst, men det er allikevel ikke mye tale om Ånden i dag. En dypere forståelse av Kristus er endog heller ikke i førersetet. Når det snakkes om Gud, er det gjerne tale om en personlig ego-gud som man ber om hjelp av til det ene eller andre. Problemet er at innenfor dualismen oppstår det nødvendigvis konflikter. Det blir dem mot oss. Vest mot øst. Syd mot nord. Dualismen forsterker konflikter og løse dem ikke. Det kan oppleves bekvemt; jeg trenger ikke ta et personlig ansvar, men overlate det til andre. Eller enda verre, man blir maktesløs fordi de politiske systemene og maktbasene gjør at mennesker flest står uten innflytelse. Det rokker med andre ord med følelse av frihet og integritet som vi moderne mennesker kan ha. Et annet interessant fenomen i dualismen er at man ikke kommer til noen erkjennelse av tingenes indre vesen. Også her blir det "Jeg" mot "Det". Konsekvensene er fatale med ødeleggelse av jordens ressurser og et forbruk basert på makt og grådighet. Man utnytter naturen på en hensynsløs måte i stedet for å være i samspill med verden. Alt dette har sterke historiske røtter. Det er derfor ingen tilfeldighet at det har blitt slik. Men finnes det noen vei ut av dette? På det personlige planet kan det være snakk om å vente med å dømme, før man har fått oppnådd oversikt oversikt over situasjon, som betyr å ta den andre på alvor. I viljesområdet innebærer det å overvinne frykten for forandring. At fryktens krefter "snus" og kan begynne å bli en motivator til handling i forståelse med tilværets drivkrefter. Men det betinger at vi opplever at verden består av trehet hvor det å herske over andre ikke er fruktbart, verken i forretninger, kultur eller rettsliv. Da trenger vi å kjenne hverandre, etablere tillit og trygghet. Da er ikke lenger frykten en hemmende faktor, men en kraft vi kan bruke på fruktbare måter. Det finnes nok av eksempler på at dette har vært meget vellykket og nærende, helt inn i det økonomiske. Den første alliansen i denne ferden er deg selv og din indre autoritet!

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 26.11.2017:

RØDT OG BLÅTT. Nylig ble det avholdt et stort seminar om den politiske og militære strategiske situasjon i Europa. Der kunne man se offiserer i alle slags flotte uniformer med forsvarsministeren i spissen, samt en rekke gjester fra utlandet. En amerikansk professor var blant en av talerne. Han snakket om den røde og den blå siden i samfunnet. Den blå representerer den etablerte elite i økonomi så vel som i politikk og juss. Hvormed derimot de røde er de som gjør opprør mot dette fast etablerte systemet, som også innebærer at middelklassen får mindre og mindre innflytelse. Problemet i USA er at de ikke fant andre alternativer enn Donald Trump. Etter professorens innlegg fikk vi en glimrende analyse av russisk tenkning og strategier i det geopolitiske spillet av en franskmann. Sant, men samtidig trøstesløst, når så mange negative sider ved denne politikken blir tydeliggjort. Hvordan skal det gå i verden dersom vi i alle sammenhenger bare trekker frem skyggesidene hos den andre, enten det er i ekteskapet, på jobben eller andre som skulle opponere? Neste dag (dog i en annen sammenheng), fikk jeg heldigvis oppleve en mer nyansert side. Den serbiske statsministeren fortalte om hva det innebærer å være et land midt mellom øst og vest befinner seg i. Hennes toppprioritet var utdanning til barn og ungdom! Og dernest at industrien og næringen må danne et grunnlag for politikken, og ikke omvendt. Det er all grunn til å merke seg navnet Ana Brnabic. Hun er 42 år og har vært leder i Serbia siden juni 2017. Hun representerer en generasjon som er i posisjoner både i Estland, Latvia, Litauen og hele

Balkan. Det gir håp for et Europa som står midt oppe i meget sterke utfordringer både ved grensene, men også innad i hvert enkelt land. Og nå som ustabile tilstander innad i tysk politikk synes å komme for fullt.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 10.12.2017:

ADVENT. Vi er allerede kommet godt inn i adventstiden. Den feiringen vi praktiserer i dag stammer fra pave Gregor i det 7-århundre. Disse fire ukene dreier seg jo om noe som skal komme. Den første uken alt som har med det fysiske materielle å gjøre. Deretter det eteriske, alt som dreier seg om bevegelse og livskrefter. I den tredje uken forventningene, det som berører sjelen astralt sett. Og i den fjerde uken erkjennelsen. Det åndelige kan tale til oss og med oss. Selv de aller mest lærde trengte å møte det lille barnet – selve underet. Vi snakker om det som skal komme, og det som må forberedes for at åpenbaringen kan skje fyldest. Gjennom antroposofien går det an å spørre om ikke disse fire stadiene har med hele den kosmiske utviklingen å gjøre; Saturn hvor de fysiske kimer ble anlagt; Solstadiet som skapte grunnlaget for livskreftene, det eteriske; Månefasen som uttrykk for alt som har med det astrale å gjøre. Og nå befinner vi oss i Jordstadiet som dreier seg om å utvikle Jeget. Vi har kommet til veis ende i evolusjonen i den forstand at det er opp til mennesket selv hvordan utviklingen kan gå videre. Da blir spørsmålet: Greier vi å forbinde oss med det lille barnet i oss?

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 17.12.2017:

NOBEL. Da Alfred Nobel besluttet å stifte en fredspris, ante han neppe noe om at menneskeheten skulle stå overfor den totale utslettelse med sine egne våpen. Vi får håpe at årets pris kan være starten på en nedbygging av verdens arsenaler av atomraketter. Nylig uttalte en ung kvinne her på berget at hennes beste år noensinne hadde vært i saniteten i det militære. Der hadde hun stelt pasienter med skuddsår og endog en kar med to amputerte ben! Hva slags gener har slike ungdommer i seg som kan ha slike holdninger: Å hjelpe folk i den ytterste nød med den største glede og kjærlighet? (Vedkommende studerer matematikk). Det som er helt nytt er at slike unge kvinner også gjør seg gjeldende på øverste nivå i samfunnet. Dagens ungdommer viser ikke de protestbølgene som var på 1960 og 70-tallet. Nei, de gjør seg dyktige på alle hold, og tenker ikke bare på egen karriere eller lever hippieliv. ICAN, som fikk årets fredspris med en leder på 35 år, er en paraplyorganisasjon og teller 468 partnerorganisasjoner i 101 land. Vi ser konturene av et sivilsamfunn som vil kunne forandre verden i mye sterkere grad enn i dag, og som dermed vil være på høyde med og balansere de nedbrytende maktkreftene. Det er interessant at allerede Aristoteles for ca 2400 år siden var inne på tanker rundt et sivilt samfunn, samtidig med fremveksten av demokratiet! Muligens forstod han allerede da at noen av de viktigste drivkrefter kommer nedenfra i de mellommenneskelige feltene. Tenk om miljøbevegelsene kunne greie å finne frem til mer konstruktive samarbeidsformer – slik ICAN har gjort! Det ville da kunne være med på gi sivilsamfunnet et betydelig løft. Det dreier seg først og fremst om en kultur hvor nye dynamiske begreper kan vokse frem og skape begeistring og forbinde mennesker på tvers av etnisitet og religion. Hvorfor skulle ikke antroposofien og den antroposofiske bevegelse være den sterkeste bidragsyter og drivkraft i en slik sammenheng? Selv om mange av oss

gamlinger ikke kan måle oss med de yngres fremadstormende idealisme og dyktighet, så har vi forhåpentligvis en del livserfaring å kunne bidra med.

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com

Phillips minisnutt 31.12.2017:

2018. Et nytt år står for døren med muligheter, håp og lengsel etter det som skal og kan komme. Men det er også mørke skyer som truer i horisonten. Verdens valuta er i ferd med å bli helt digitalisert. Det dreier seg ikke bare om Bitcoin og lignende saker. Nei, bankene er i høyeste grad pådrivere mot et pengeløst samfunn. Filialer forsvinner, service og kundevennlighet har gått drastisk ned. Konsekvensene av en slik utvikling kan være ganske skremmende, og det er uvisst om den lar seg stoppe. Teknisk sett kan både banker og myndigheter låse kortet ditt med et par tastetrykk. Hva gjør du da? Og internasjonale svindlerligaer drar allerede ut milliardbeløp på de mest sofistikerte måter. Det verste scenariet er dog frarøvelsen av egen identitet. Skulle personnummeret komme på avveie, blir man totalt handlingslammet, og det er ikke annet å gjøre enn å bytte navn. Hele personligheten er truet av det man kunne kalle det maksimalt onde. Hva kan så gjøres mot disse tendensene som allerede er i full virksomhet? I det sivile samfunnet skjer ting nedenfra og opp, og i dette bildet inngår alle former for byttehandel, delinger og gjensidige hjelpeordninger. Et større overordnet begrep er de såkalte assosiasjoner, hvor forbrukere og produsenter gjør direkte avtaler. Her kan vi også ane konturene av et mindre kapitalkrevende samfunn, der de mellommenneskelige relasjonene vil være avgjørende. I et slikt perspektiv er Rudolf Steiners tanker om tregrening mer aktuell enn noensinne. Og direkte avgjørende for å kunne stå i mot det som truer av totalitære tendenser og krefter. Dette er ikke lystelige scenarier, men menneskeheten har alltid måttet stå opp for å kjempe. Og der utfordringene er, finnes også de gode hjelpende kreftene. Da vil vi kunne se frem til et godt nytt 2018 år og mange flere!

Phillip Nortvedt, styreleder i Dialogos, mail: nortvedt400@hotmail.com